

Leif Randt

**Lesketajoče se
meglice nad
COBYCOUNTYjem**

(Odlomek)

„Ko sva se tedaj odločila, da se spomladi preseliva v CobyCounty, je bila to posledica rahlo opitega prebliska. Ta preblisk naju že več kot štirideset let vodi skozi fantastično življenje.“

* mama Endersson, 65, strokovnjakinja za marketing in pretiravanje

„Krizna lokalne kozmetične in kulturne industrije je možna v vsakem hipu, včasih pa je celo zaželena.“

* Jerome Coleman, †, trgovec in vizionar

„Ljubim to mesto!“

* Wesley Alec Prince, 26, umetnostni zgodovinar

Ker mama praznuje petinšestdeseti rojstni dan, so se na strešni terasi zbrali upokojenci v svetlih dežnih plaščih. Na nebu so se zgrnili oblaki, rahlo rosi. Mama jih pozdravi z nekaj besedami, nato pa jih povabi k baru. Tam stojim jaz in maham. Ne morem razložiti, kdo izmed gostov je mamin prijatelj, kdo pa je povsem običajni umetniški počitnikar. Večinoma se mi zdijo simpatični, ker imajo od aperitivov, ki so jih na hitro popili, sočutno lesketajoče se oči. Tem ljudem se zdim še deček, pa čeprav sem že pred sedmimi meseci zaključil študij, pa čeprav si že sam služim kruh, pa čeprav imam na sebi precej drago srajco. Hotel pripada maminemu partnerju, ki mu je ime Tom O'Brian in se sproščeno sprehaja po svoji strehi. Tom ime šele sedeminpetdeset let. Včasih pride mimo bara in navrže: „*No, Wim, bova skupaj popila jabolčni sok z vodko?*“ Jabolčni sok z vodko je najina šala, odkar sem pred sedmimi leti nekoč bruhal v predverju. Sežem pod pult in Tomu ponudim pivo iz hladilne torbe. Ima ozka ramena in žameten suknjič, kavbojke in škornje iz semiša. Preden nadaljuje svojo pot, si udariva v dlani, kakor smo si udarjali v dlani na gimnaziji z najboljšimi prijatelji, demonstrativno in rahlo togo. Nebotični hotel je Tom zgradil pred enajstimi leti, z mamo pa sta par sedem let, ona oblikuje tržne strategije, ki so pisane na kožo tej starostni skupini. Celo marsikateri moji prijatelji spomladi občasno prenočujejo tukaj. Zame to ni nikakršen problem, kajti rad imam Toma O'Briana, nebotični hotel in svojo mamo. V ozkem hlačnem kostimu in s klasično kratko pričesko deluje malo hladno in zelo elegantno. V teku zgodnjega večera jo vprašam, koliko ljudi na strehi je že prej osebno poznala. Ozre se naokrog in reče: „*Kakšnih osemintrideset odstotkov.*“ Moja mama že več kot štirideset let živi v CobyCountyju in mislim, da je bila vselej iskrena do sebe. Nalijem ji kozarec Pepsi. Večina njenih gostov naroča lahke mešane pijače in zdi se mi, kakor da stejši ljudje v CobyCountyju ponovno pijejo kot prvi pivci alkohola v CobyCountyju. Kakor da bi se sklenil nekakšen krog in bi bile starostne skupine v našem mestu prijateljsko prepletene. Po drugi strani pa prisotnih sploh ne morem s čisto vestjo imenovati ‚*starejši ljudje,*‘ temveč gre bolj za ‚*vitalne ženske in moške v poznih šestdesetih letih.*‘ Mnogi so se

podobno kot moji starši verjetno pri dvajsetih preselili v CobyCounty, da bi najprej osnovali filmska podjetja ali založbe, nato pa odprli gostišča s konceptom. Nenadoma me prešine, da so bili ti izbrano oblečeni odrasli, ki s svojimi osteklenelimi zrkli stojijo na terasi, verjetno nekoč mladi avantgardisti. Ko se pršeči dež zgosti v pravi naliv, marsikdo od njih dvigne roke in prične plesati. Gibljejo se, kakor da bi se vsi hkrati spomnili starih posnetkov svojih nekdanjih plesov v dežju. Mami voda kaplja s kratkih las prek obraza, smeje se in povabi ljudi v notranjost hotela. Bar, za katerim stojim, je prekrit s ponjavo. Slišim, kako po njej bobna dež in pospravljam steklenice belega vina v hladilno torbo. Kmalu dež zveni kot toča in ponjava vihra v nevihti. Ko odnesem torbo v stavbo, na strehi še vedno pleše pet popolnoma premočeh starostnikov. Pokimam jim. Agresivne nevihte, kot je ta, so za trinajsti februar nekaj povsem običajnega, zato je mama dobro pripravljena na vse.

V suitah v devetem nadstropju si ljudje slečejo mokra oblačila in se okopajo v vroči vodi. Nekateri gostje iz tega gotovo naredijo pravo zabavo in se igrajo s peno, ki se vrtični po kopalnici. Z bosimi stopali stojim na ogreth keramičnih ploščicah v suiti 914. Vse je pripravljeno, kad je do vrha napolnjena s puhtečo vročo vodo, na robu se lesketa posoda za hlajenje šampanjca. Nenadoma nekdo odpre vrata. Vstopita nekdanja profesorica ekonomije Joline Caulfield in pijani mamin bratranec, pozdravita me in odložita kopalne plašče. Zavežem si trakce na kopalkah in potegnem zametke trebuha navznoter. Športni mamin bratranec, čigar ime sem pozabil, ima bele dlake na prsih, ki jih ponosno razkazuje. Kot prvi vstopi v kad. Kljub ovalni obliki je dovolj velika za tri. „*Ali pa ti je mogoče neprijetno z nama?*“ Nikdar nisem študiral pri Joline Caulfield, toda veliko dobrega sem slišal o njej, zato sem rekel: „*Kje pa.*“ Ko smo kmalu zatem prek ramen v peni in so naše nogo pod vodo tako blizu, da nam grozi, da se bomo vsak hip dotaknili, si v krogu podajamo steklenico šampanjca. Sedim ob daljši stranici, levo Caulfieldova, desno bratranec. Nič ne bi imel proti kozarcem. Iz radijskega zvočnika na stropu se oglasi moja mama. Upa, da se vsi

dobro počutijo, da se bodo lepo pogreli, nato pa jih povabi na zakusko v predverje hotela. Joline Caulfield naredi velik požirek šampanjca in me vpraša, kakšne načrte imam za to pomlad. Ozrem se na črno naramnico njenega bikinija. Starejši prebivalci CobyCountyja vselej mislijo, da je pomlad za nas mlajše vsakokrat povezana z odločilnimi novimi začetki in opredelitvami. Verjetno mislijo tako, ker o tem pišejo razne umetniške in poslovne revije. Te redno poročajo o pomladi v CobyCountyju in prispevke začenjajo s slikovitimi prizori: *„Ob desetih dopoldne mlademu paru iz Bristola v Zruženem kraljestvu še vedno ni dovolj plesa na mivki.“* Takšnim stavkom potem sledijo statistike, ki jim celo domačini komajda verjamejo, nato pa zopet opisi, ki se čudno mešajo z lastimi vtisi.

Da v penasti kopeli ne bi postal projekcijsko platno za nekdanjo profesorico ekonomije in mišičastega bratranca, rečem, da bom prihodnjo pomlad morda odpotoval: *„Zanima me, kakšno je pomladno življenje v drugih krajih.“* Nato ne rečem ničesar več, le opazujem, kako zamišljeno sedita v peni. Verjetno se zdaj sprašujeta, ali sem le posebej čuden starejši mladostnik, ali pa imata morda vendarle povsem zmotne predstave o današnji mladini. V resnici seveda ne načrtujem, da bi spomladi odpotoval, v resnici se namreč veselim pomladi v CobyCountyju prav kakor vsi drugi. Joline Caulfield drži steklenico s šampanjcem nad soparo. Steklenica je od zunaj orošena, sežem po njej, popijem nekaj požirkov in se čudim, da je penina še mehurčkasta. Nato bratranec prekine molk: *„Dobro bi bilo, če bi se počasi odpravili do stoječega bifeja, kaj pravita?“* Ko se dvigne iz kadi, mu dlake na prsih v temno belih progah visijo s telesa. Z brisačo se otre in zaploska. Skoraj sinhrono zapustiva vročo vodo tudi midva z miss Caulfield.

Ob bifeju srečam mamo, ki že ima v rokah naslednjo Pepsi, lase pa si je ravnokar posušila. Vpraša me, s kom sem se moral kopati. Vse ji povem in rečem, da to sploh ni bil problem, mama se nasmehne in me poboža po laseh: *„Marsikdo sploh še ni zapustil kopeli,“* pravi, *„morda se bo iz tega rodilo še nekaj simpatij.“* Ko resno prikimam, se mama zasmehje: *„Ah*

Wim, некоč na marsikaj ne boš več gledal tako ozko.“ Ponovno priklimam, izdihnem in si na globoki krožnik naložim malo kremne koprove juhe. Preden mama odide, me še na hitro prižme k sebi in reče: „*Kmalu bo pomlad!*“ Weselyu napišem sms, da se družba naših mam skoraj tako zelo veseli pomladi kot midva. Ob tem pa sploh ne morem trditi, da najini materi pripadati isti družbi, kajti Wesleyeva mama je CobyCounty pred letom in pol zapustila kot neo-spiritualistka. Njegov oče, vpliven spletni dizajner, ki ne želi zbuditi pozornosti s svojim premoženjem in zato živi v manjšem stanovanju kot Wesley, je pri tem ni oviral. Wesley vedno znova poudarja, kako rad ima CobyCounty. Med začetkom marca in koncem aprila bo vzel dopust, da bo lahko spet na najbolj neposreden način navezal stik z mladimi turisti iz metropol zahodnega sveta. Wesley bi sicer z veseljem navezal tudi stike s turisti drugih kultur, toda ti nikdar ne pridejo v CobyCounty. Vsaj sam imam tak občutek. Po drugi strani pa ne morem z gotovostjo trditi, da bi res prepoznal turiste drugih kultur. Z etničnega vidika je CobyCounty izredno heterogeno mesto. Sam imam, na primer, precej svetlo polt, Wesley pa bolj okrasto. Kljub temu bi vsakdo takoj pomislil, da imava skupno preteklost, nenazadnje so tudi suknjiče najinih šolskih uniform krasile enake črke. Obiskovala sva CobyCounty School of Arts and Economics. Wesley je izbral *Umetnostno zgodovino po letu 1995*, moj študijski program pa se je imenoval *Novi mednarodni knjižni marketing*. Zdaj imava službi, za kateri morda v nobenem drugem mestu na svetu ne bi bila tako dobro plačana. Kot agent za mlade avtorje imam večinoma opravka z mladoletniki, ki jim v besedilih črtam napake in se nato pogajam z založbami o predplačilih in honorarjih od prodaje. Besedila mojih mladostniških klientov so jezikovno silovita in nam, starejšim mladostnikom, kažejo, kako je, če si danes mlad: šolski in počitniški vsakdanjik se jim zdita divja, eksistencialna omama, ki v ničemer ne spominja na rahlo ironično romantično komedijo, ki sva jo še morala prenašati midva z Wesleyem. Kot najstnika sva izhaja iz tega, da se življenje odvija v kratkih, zaključenih epizodah. Zato sva se v nekem trenutku prvič zaljubila in se čutno poljubljala na travnikih in vzpetinah. Pozneje sva morala prenesti tragična

razhajanja, nato pa sva se kljubovalno divje zabavala na plesih na plaži. Načeloma se je potek dogodkov redno ponavljal: čutnost, razhod, plesna zabava.

V teku rojstnodnevne noči se zapletem v pogovore z različnimi ljudmi, ki so me poznali že, ko sem bil še majhen fantek z jakno iz džinsa. Kolikor bolj sem opit, tem bolj me ganejo njihove pohvale: prej sem bil menda precej bolj bled. Zdaj naj bi se tudi večkrat nasmehnil, kar mi menda pristoji, prav kakor se mi lepo poda tudi srajca. Sprašujejo me, ali sem v kakšni zvezi, ali imam punco ali fanta, povem, da je Carla danes žal zbolela in da s termoforjem leži v moji postelji. V resnici pa Carla brez termoforja leži v svoji postelji in dokler bo prehlajena, se tudi ne nameravava sestati. Piševa si sporočila, kajti po telefonu se še nikdar nisva dobro ujela. Po telefonu je moj glas slišati utrujen in naveličan tudi, kadar nisem utrujen in naveličan. Všeč pa mi je, kako Carla v pisni obliki najde vedno nove, preproste metafore, da mi pove, kako me pogreša. Naposled v predverju načenjajam pogovore, ki bi se mi v treznem stanju upirali. Omenim, da moram zjutraj že zgodaj v agencijo, in ko se poslovim, me marsikdo objame.

Za Valentinovo se vsako leto odvijajo filmske premiere v kinu ob promenadi. To leto je na sporedu barvno rahlo popravljena dolga različica filma *„Lesketajoče se meglice nad CobyCountyjem“*. Torej pravzaprav sploh ne gre za pravo premiero, pa vendar se ljudje že nekaj tednov borijo za vstopnice. Sedem so jih poslali tudi na agencijo, pet jih je vzel moj šef Calvin Van Persy, dve sta ostali. Carle sploh nisem vprašal. Po eni strani je prehlajena, po drugi strani pa ve, da na filmske premiere za Valentinovo že tradicionalno hodim z Wesleyem. *„Lesketajoče se meglice nad CobyCountyjem“* je kritičen dokumentarec o lahkotnem življenju v našem mestu. Mlada francoska režiserka je zanj pred dvema letoma prejela posebno nagrado festivala v Cannesu. Pravijo sicer, da si te nagrade

nikakor ni zaslužila, toda odkar film vrtijo v evropskih kinotekah, spomladi k nam prihaja vse več privlačnih turistov.

Ko Wesley pride pome v agencijo, je še mnogo prezgodaj, saj se premiera začne šele čez dve uri. Skuham nama kavo in na staro hrastovo mizo v kuhinji postavim pladenj s sadjem. Kavo natočim v skodelici, na katerih so naslikani živalski obrazi. Z Wesleyem se stalno šaliva na račun živalskih obrazov. „*Kakšna stara miza pa je to pravzaprav?*“ me vpraša Wesley in se dotakne hrastovine. Povem mu: „*Calvin Van Persy jo je prinesel iz hiše svoje babice. Ta miza naj bi agencijski kuhinji dala dušo, ki jo potrebujejo tudi dobra besedila.*“ Wesley se nasmehne, jaz pa mu nasmeh vrnem. V mednarodnem tisku že nekaj let kroži prepričanje, da so besedila iz CobyCountyja sicer slogovno popolna, da pa jim primanjkuje stika z eksistencialno stisko. Ena izmed mojih najpomembnejših nalog je ta, da mlade avtorje opozorim na laži v digitalnih in tiskanih medijih: na spletni strani Le Monda so zadnjič trdili, da trg ne prenese več nobenih bogato opremljenih knjig o zabavah na plaži. V resnici pa ljudje hočejo izvedeti še več o dobrih starih časih v CobyCountyju, česar ne kažejo le prodajne številke, temveč je to samo po sebi umevno: kdor ne živi tukaj, si želi predstavljati, kako bi bilo, če bi živel tukaj, vsi drugi pa bi radi svoje izkušnje iz CobyCountyja primerjali z izkustvi v knjigah.

Na začetku filma vsi gledalci v kinu ob promenadi zaploskajo. Na platnu se najprej pokaže naša plaža, posneta nekega ledeno modrega, verjetno aprilskega dne. Slišati je le morje. Sledi rez in preskok v nori karneval industrijske cone: dekleta in fantje na začetku dvajsetih let, ki plešejo in vzklikajo. „*Tamle! Tam sem bil jaz! Si me videl?*“ Wesleya tudi tokrat nisem videl, pa vendar pokimam. Nekateri iz občinstva glasno spremljajo najbolj znane dele besedila: „*Sanjamo o tem, da bi nekega dne na Coleman-Hills prodajali tekoči sladoled.*“ Nato se vsi zasmejijo. Ko se po dvainosemdesetih minutah na platnu pokažejo zahvale in mi je ime marsikaterega statista še kako znano, imam občutek, da celotna dvorana na prijeten način drži skupaj.

V predverju takoj preverim prenosni telefon: nobenega sporočila od Carle. Očitno me je še vedno sposobna presenetiti. Wesley reče: „*Film prikazuje izključno posnetke CobyCountyja, pa vendar s tem subtilno nakazuje, da obstaja tudi širni svet zunaj našega mesta.*“ Po slamici popije precej tekočine iz svojega velikega koktajla: „*Prav zato je film tako uspešen v mednarodnem merilu.*“ Trenutno ne vidim razloga, da bi mu ugovarjal. Kmalu je tako opit, da se za barom spusti v plehke razprave o filmu. Ko zapustim predverje, se Wesley ravno pogovarja z nekim tipom, ki deluje precej ameriško in se je očitno priselil sem.

Na poti domov močno uliva. Obiskovalci premiere mahajo taksijem, veter jim uničuje pričeske in iz smetnjakov odnaša prazne pločevinke. Hodim tik ob hišah in ko prečkam krožišče pred svojim domom, se prestrašim, da se bo tamkajšnja inštalacija šampona prevrnila in me pokopala pod seboj. Načeloma sicer vem, da skulpture Coleman&Aura s svojimi penastimi jedri in tankimi prevlekami iz papir mašeja sploh niso dovolj težke, da bi lahko kogarkoli pokopale pod seboj, ter da so tako rekoč varne. Povečana steklenica šampona se elastično ziblje v vetru, saj je tako trdno pripeta na podstavek, da je še bomba ne bi premaknila.

Po nekaj urah spanca v boksaricah odidem na balkon. Mlade ženske in moški v uniformah prečesavajo mesto in pobirajo vse, kar je nevihta raztrosila po ulicah. Pred seboj potiskajo modre smetnjake na kolesih in uporabljajo velike pobiralne klešče kričečih barv. Asfalt se lesketa v jutranjem soncu. Šele pozneje se ozrem proti krožišču in za hip okamnelo obstanem, tri nadstropja nad novo vrzeljo v podobi ulice. Uniformirane ženske in moški so očitno navsezgodaj zjutraj nalašč odstranili skulpturo in bodo verjetno še v teku istega dne namestili novo inštalacijo. Pa vendar si moram priznati, da me pogled na neozaljšano krožišče potre, saj vidim, da me verjetno še vedno ni izučilo. Ko sem kot otrok sedel na zadnjih sedežih v avtomobilu svojih staršev, sem postal žalosten, kadar so se v mestu pojavili novi plakati, stari pa so izginili in spremenili podobo ulic. Starši so trdili, da gre za tipično otroški odziv, pogled na okolje, ki si želi jasnih

struktur. Dandanes pa se bojim, da sem bil že kot otrok melanholik. Menjajoči se plakati so mi govorili, da čas mineva, da dnevi odhajajo in se ne vračajo. Šlo je za preprosto melanholijo, ki me je uspavala in pomirjala na zadnjih avtomobilskih sedežih, šlo je za občutje, ki od mene ni terjalo nikakršne doslednosti; ki je bilo verjetno nedolžno, pa vendar neproduktivno in ohromljajoče. Prav zdaj je nastopil takšen trenutek, ko se je zopet razmahnilo, ne da bi vedel, zakaj. Ena izmed uniformiranih delavk se s ceste ozre navzgor, najina pogleda se za hip srečata, nato pa se umaknem v dnevno sobo. Moj mobilnik se zasveti. Carla po sms-u sporoča, da ni več prehlajena. Sprašuje me, ali sem dobro preстал ‚*najin vihar*‘ ter me povabi, da se zgodaj popoldne oglasim pri njej.

Ko mi Carla odpre vrata, ima na sebi kratke hlače in globoko izrezano srajco z majhnimi gumbki. Ko sem jo spoznal, mi je najprej padla v oči njena popolna koža, ki se je lesketala kot gladek najlon. Če sem iskren, se vedno zaljubim v točno določen tip ženske: v dekliške in sloke ženske, ki so lepo urejene in dajejo nekakšen vtis premožnosti. To počnem kljub temu, da so nam že učitelji v *primary school* svetovali, naj ne nasedamo zunanosti, temveč naj gledamo na dejanski značaj, neodvisno od *class*, *race* in *gender*. Nasvete so še posebej neumorno delili pred začetkom poletnih počitnic.

Carla me takoj poljubi z razprtimi usti in me ob tem z rokama objame čez hrbet. Še po dveh letih se mi ta gib ne izdi obrabljen. Vpraša: „Kaj pa je?“, ker ji ne vrnem poljuba. Odvrnem: „Oprosti, za hip sem se zamislil.“ Nato ji vrnem poljub in Carla me odvede naravnost skozi prostrano predsobo mimo klavirja v spalnico. Skupaj odstopicava do postelje sredi sobe, njena stopala na mojih. Skozi široko okno lahko vidiva morje. Nad morjem so oblaki in spreletavajo ga ptice, hitre so, kakor da bi jih nosila vnovična nevihta. Carla se smehlja, medtem ko se poljublja. Še sam se nasmehnem in s tem drug drugemu vlivava občutek, da se zelo veseliva, da bova verjetno vsak hip spala drug z drugim. Precej običajno se slečeva: sam si potegnem enobarvni pulover čez glavo, da se mi lasje rahlo

naelektrijo, Carla pa si na hitro odpne srajco. Kmalu pri belem dnevi leživa drug na drugem. Carla pravi, da zelo uživa: iztegne vrat vznak in se z dlanmi prime za moji ritnici. Vem, da je moja zadnjica na otip mišičasta, in tako niti za sekundo ne podvomim, da se bližava osvobajajočemu, pa čeprav nekoliko šibkemu vrhuncu. Toda ko pomislim na to, se že zgodi. Carla dvigne in spusti levo obrv, dovolj dobro me pozna. Nato me preseneti, ko reče: „Malo se umakni.“ Ko se odmaknem, se začne poigravati sama s seboj na poudarjeno emancipiran, izredno razkrečen način. Carla mrmrajoče diha. Za hip imam občutek, da s Carlo prebivam v utopičnem seksualnem prostoru. Morda zato, ker je nevihta razbila oblake, ker nenadoma topel žarek pade na najino posteljo. Kmalu tudi Carla doseže vrhunec in nato se poljubiva, kakor se sicer poljubljata dva, ki se imata res rada, torej skoraj aseksualno, in po nekaj kratkih, relativno suhih dotikih najinih ustnic obsediva v sončni svetlobi. Rečem: „*Danes prebivava v utopičnem seksualnem prostoru.*“ Carla se nasmehne in dahne, da me je pogrešala. Ta izjava se mi zdi v tem trenutku s svojim nemetaforičnim tonom povsem primerna.

Ker naju po seksu zamika kolač, pokličeva BakeryExpressService. Pri podjetju BakeryExpress delajo izključno študenti umetnosti, ki so pogosto negotovi in verjetno ne marajo svojega poklica, toda to je seveda tudi neverjetno prikupno. Carla v mladosti nikdar ni smela naročiti peciva po telefonu, ker so njeni starši nasprotovali uniformirani dostavi na dom. Šele v teku najine zveze je postala pravi navdušenec. Svojim staršem včasih po telefonu razlaga, da ravnokar jeva „*noro dober kolač, dostavljen na dom*“. Včasih se mi to zdi nekoliko otročje, kajti njeni starši pač ne nameravajo več spremeniti svojega mnenja. Carlin oče je glasbenik, mama spletna urednica, njuna zveza je odprtega tipa, srečna sta in Carlo sta vzgojila v čudovito dekle. Carla se na splošno nima kaj pritoževati.

Dostavljalec kolača deluje sramežljivo in nama naročeno blago izroči v kartonasti škatli iz recikliranega papirja. Nič kaj dosti ne gleda naokrog, zato se sprašujem, kakšen študent umetnosti naj bi to bil, če v

neznanem stanovanju ne poskuša s pogledom zaobjeti kar največ prostora. Ko se poslovi, domnevam, da verjetno ni opazil niti pianina na hodniku, za katerim Carla tolikokrat zvečer sedi in igra s spetimi lasmi. Morda je celo bolj nadarjena kot njen oče, toda ni se odločila, da bi svojo muzikalnost tržila. Sedaj stoji pred menoj na pragu in si kar z roko v usta ponese kos najljubšega kolača. Ko zagriže vanj, nekaj drobtinic pade na parket. Način, kako Carla hlastno je svoj kolač, se mi zdi iskren in pravzaprav lep, dokler na lepem ne vpraša: „*Kdaj si pravzaprav postal takšen, kakršen si?*“ Oklevam, nato pa nalašč zvonko odgovorim: „*Saj vendar veš. Saj me relativno dobro poznaš.*“ Drobtine pustiva na tleh in se s škatlo peciva vrneva v spalnico. Carla je izbrala nekaj filmov. Preostale popoldanske ure preživiva molče.

Ponoči, ko doma ležim na svoji vzmetnici, ki meri stoštirideset centimetrov v širino, premišlujem, da bi Carli napisal sporočilo, v katerem bi se posvetil njenemu vprašanju. Kdaj sem postal takšen? Vprašanju bi rad prišel do dna in začel povsem na začetku:

Rojen sem bil osemindvajsetega septembra, nekega zlatega popoldneva, okrog sedemnajstih. Mama se spominja, da je bilo zunaj okrog dvaindvajset stopinj, sonce je bilo že nizko, in seveda se spominja košare sadja, ki ji jo je podarila bolnišnica, spominja se košare, polne jabolk, grozdja in mandarin. Takšnih košar s sadjem že davno ne podarjajo več, ne običajnim ne zasebnim pacientom, le tri leta so jih podarjali staršem otrok, ki imajo sedaj med štiriindvajset in sedemindvajset let. Wesley je nekoč trdil, da nam bo za vedno pisalo na čelu, da smo otroci sadja.

Mama se poleg tega spominja vožnje iz bolnišnice domov. Z menoj je sedela na zadnjem sedežu očetove limuzine. Oče je tedaj v kinu že predstavil svoj najuspešnejši film, komedijo ‚*Mister Cheerleader*‘, njegov največji neuspeh, spotakljivo-plitka romantična drama ‚*CostaCostaCounty*‘, pa je bil posnet mnogo pozneje. Med to prvo vožnjo skozi CobyCounty mi je mama menda že marsikaj pojasnila ter mi skozi avtomobilsko steklo

pokazala določene stvari, čeprav je seveda vedela, da kot novorojenček niti ne vidim dobro.

Že zelo zgodaj sem se udeleževal delavnic: na travnih površinah, v bazenih, pred ploskimi zasloni. Predvsem pa je v vsaki mesti četrti obstajalo več likovnih krožkov. Vedno sem slabo risal, moji kolaži iz pisanega papirja pa so spadali med najboljše. Ko sem imel deset let, je eden izmed učiteljev dejal, da bom s svojimi kolaži lepega dne lahko še dobro služil. Po tem sem se le dobre štiri mesece ukvarjal s kolaž papirjem in se že kot mlajši najstnik odločil, da se ne bom posvetil upodablajoči umetnosti. *„Izbral bom drugo pot,“* sem si mislil takrat in to se mi je zdela primerna oznaka za raznorazne stvari, ki so se dogajale v naslednjih letih.

Wesleya sem spoznal na tečaju hokeja na ledu, ki sva ga kmalu skupaj nehala obiskovati. Takrat sva imela približno enajst let in približno pri petnajstih je potem minil čas tečajev in krožkov, začelo pa se je obdobje simpatij, razhajanja in zabav na obali. Pravzaprav ta faza še kar traja, razmišljam včasih, kajti odraščanje je proces brez konca. Ponosen sem, da nikdar nisem bil na tečaju joge. Vsak dan sproti sem vesel, da nisem izvrsten kuhar. Če se ozrem nazaj, imam občutek, da sem bil na določen način vselej zvest neki liniji, da sem se stalno gibal vzdolž te linije in tako postal tisti Wim Endersson, ki danes uspešno dela za Calvina Van Persyja in redno spi z nadarjeno Carlo Soderburg. Kakšna natanko je ta linija, je težko opredeliti, prav gotovo pa je povezana z mojim nagnjenji in prioritetami. Ta nagnjenja in prioritete pa so se verjetno izoblikovali v času, odkar sem sedel na zadnjem avtomobilskem sedežu v limuzini svojega očeta in prvimi likovnimi tečaji pri treh letih in pol, torej v času, ki se ga nikakor ne morem spominjati.

Medtem ko mi po glavi rojijo ti prepleti in poteki dogodkov, se mi zdi vse manj smiselno, da bi vse to strnil v elektronsko sporočilo za Carlo. Pravzaprav vse to že dolgo ve ali pa bi si to lahko vsaj mislila. To sem ji namignil že v njeni predsobi, ko sem dejal, da me vendar relativno dobro pozna.

Sedemnajstega februarja, natanko tri tedne pred Carlinim petindvajsetim rojstnim dnevom in komaj dva tedna pred začetkom pomladi, bi se Wesley rad sestal z menoj ob fontani v nakupovalni pasaži Coleman&Aura. Tu se še nikdar nisva sestala in Wesley je bil po telefonu neobičajno tih in pridušen. Streho nad pasažo tvori nešteto kvadratov iz mlečnega stekla, ki smotrno razpršijo sončno svetlobo. Poleg tega so tu in tam nameščeni žarometi, tako da je vse osvetljeno tako, da se ti tvoj obraz v zrcalnih izložbah zdi posebej skladen. To je kraj, primernejši za starejše gospe, pomislim, ko od daleč že zagledam Wesleya. Sedi na robu fontane in je tunin sendvič. „Kako kaj?“ vprašam. Wesley si je temno pšenične lase popravil za ušesa. Videti je, kakor da bi se ravnokar potapljal v slani vodi in si las nato ne bi opral in posušil, temveč bi si jih le otrl z brisačo.

„Po telefonu sem govoril z mamo. Ne gre ji preveč dobro. V bistvu ji gre slabo.“

„Se bo potemtakem kmalu vrnila?“

Wesley odkima: *„Ne, to pa prav gotovo ne. Nasprotno. Zelo jo skrbi za naju ... Še vedno se udeležuje nekih treningov in ne glede na to, kaj si kdo misli o tem, se je nazadnje ukvarjala s starimi videoposnetki, na sva midva. Midva kot šestnajstletnika ... in odslej ji nekateri prizori ne gredo več iz glave.“* Wesley se je očitno tako zelo osredotočil na povedano, da je načeti tunin sendvič preprosto odložil na mizo med nama: *„Moja mama vedno znova vidi najino podobo, kako skupaj v mraku tečeva čez plažo. Nosiva široke najlonske srajce, tako da na prvi pogled delujeva kot takrat pri šestnajstih, pri čemer sta najina obraza že zdavnaj odrasla. Tečeva čez plažo in se smejiva ... in se nenadoma vdreva. Celotna plaža se vdre pod najinimi stopali. Kakor da bi nekdo le nasul pesek na krhko izboklino, pod katero bi se nahajala ogromna, prazna dvorana ... Moja mama zdaj ta prizor uzre med vsako seanso. Prepričana je, da je v vsakem izmed nas narasla notranja nevarnost. Nevarnost, ki jo bomo občutili še to pomlad, celoten CobyCounty jo bo čutil ... Razen če zapustiva mesto.“*

Sežem po tuninem sendviču, ki leži med nama: „*Ampak saj se zavedaš, da je tvoja mama neo-spiritualistka?*“

„*Moja mama je večino svojega življenja preživela v CobyCountyju, Wim, tako kot midva. Pozna naju in pozna mesto in še nikdar me ni nalagala.*“

Pred pasažo priprem oči, dnevna svetloba se mi zdaj zdi odločno presvetla. Mimo pripelje svetel taksi in Wesley mi pomaha. Ko se avto z njim odpelje dalje, spusti zatemnjeno steklo in mi zakliče nekaj, česar več ne slišim. Nisem prepričan, ali je Wesley opazil mojo osuplost, saj vidim, kako taksi zavija okrog vogala, nato pa se ozrem na svoj mobilni telefon: nobenega sporočila od Carle. Gre za povsem brezvetrno popoldne, v daljavi šumi morje, in sonce je kljub vsemu že kar močno.

Prevedla Amalija Maček